

Με ταύτας τὰς λέξεις ἀφίππευσεν, ἀφῆκε τὸν ἵππον του νὰ ζητήσῃ τροφήν τινα ἐν τῇ κισρινίσαντι ἤδη χόρτῳ, καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν ῥίζαν ἑνὸς δένδρου διὰ ν' ἀναπαύσῃ τὰ νεναρκωμένα μέλη του. Ὁ νέος ὑπολογαγὸς ἐστρεφέν ἀνήσυχος πανταχόθεν, καὶ εἶραίνετο ἀναζήτων μὲ τοὺς ὀφθαλμούς του καταλλήλότερον καταρπύγην διὰ τὴν νύκτα. Οἱ δύο οὗτοι στρατιωτικοὶ ἦσαν Πολωνοί, προγεγραμμένοι μετὰ τὰ συμβάντα τοῦ 1831, ἐπήγαγον δὲ ζητοῦντες ἄσυλον μετὰ τῶν ξένων ἐθνῶν—Κατὰ τὴν βραγεῖαν ταύτην ἀνάπαυσιν, ὥς ἐλαμφεν εἰς μακράν, καὶ ὁ Ζδίσλας ἀνεφώνησεν εὐφροσύνῳσι:—

—Ἰδέτε, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ οὐρανὸς ἐργεταὶ εἰς βοήθειάν μας. Ἰδέτε, ἀρχὴν, ἐκεῖνο τὸ ὄριον ὀρωτίζει ἀναμφιβόλως τὸ μεγαλοπρεπὲς γεῦμα πλουσίου τινὸς μεγιστάνου. Ἄς σπιύσωμεν νὰ φθάσωμεν πρὶν κατακλιθῆ, θὰ εὐρωμεν ἐκεῖ καλὸν κατάλυμα, ὅπερ θὰ συμπερισθῶσι καὶ οἱ ἵπποι μας.

—Ἀρκεῖ νὰ μὴ εὐρεθῶμεν ἠπατημένοι, προσέθηκεν ὁ ταγματάρχης. Ἰππευσε βραδέως καὶ ἠκολούθησε τὸν σύντροφόν του, ὅστις ἐπήγαγε κατ' εὐθείαν διὰ τῶν ἀγρῶν πρὸς τὸ τέρμα τῶν ἐλπίδων του, ὑποτονθαρίζων φαιδρῶς τὸ Πιαζουρέκ: *Gesz ze Polska nie zginie* (ἢ Πολωνία δὲν ἐχάθη ἀκόμη).

Ἐπανέβρον μετ' ὀλίγον ἂν εἶχον χάσει δρόμον ἐν τῷ δάσει. Ἀγρότης ἐπιστρέφων οὐκ ἔδειξε τοὺς ἐπιληροφόρησεν ὅτι τὸ χωρίον ἐξ οὗ ἤρχετο τὸ ὄριον ὠνομαζέτο Β. * * *, ὅτι ἔκειτο ἐπὶ τοῦ δρόμου τῆς Προμδέργης καὶ ἀνῆκε τῷ βραβῶνι τοῦ Γ.

—Ἐ λοιπόν! τί λέγετε, ταγματάρχα; ἀνεφώνησεν ὁ νέος ἀξιωματικός. —Μὴ θέλῃς νὰ πιάσῃς τὸ κυνῆγι πρὶν σῦρῃς τὰ δίκτυα, εἶπεν ὁ πρεσβύτερος. Βλέπεις ἐκ τοῦ ξενικοῦ ὀνόματός του ὅτι δύναται νὰ ἦνε ἐγθρός τῶν Πολωνῶν. Ἴσως εἶνε Πολωνὸς ἐγγερμανισθεὶς.

—Ἄλλὰ τρώγει τὸν ἄστον μας, διέκοψεν ὁ Ζδίσλας· πρέπει νὰ ἦνε εὐγνώμων εἰς τὸ ἔθνος, ὅπερ τὸν τρέφει. Εἰς τὴν εἰσαδὸν τοῦ χωρίου, ὁ νέος ἀξιωματικός ἐκένησε τὸν ἵππον του καὶ προσέθη τοῦ ἄλλου. Διὰ τῆς φαντασίας του ἐπλαττεν ἤδη ὠραιστάτην εἰκόνα ὑποδογῆς. —Ἐβέλεπε τὸν κύριον τοῦ πύργου συγκεκινημένον μέχρι δακρύων, προσφέροντα αὐτοῖς τὴν φιλοξενίαν, προσκαλοῦντα αὐτοὺς νὰ συμμεθέξωσι τοῦ δείπνου του, ἐστιῶντα μὲ τὸν καλλίτερον οἶνον τῆς οἰνοθήκης του, καὶ διατάττοντα ν' ἀναιχθῆ ὁ σταυλὸς του διὰ τοὺς ἵππους των· τὴν δὲ ξανθὴν καὶ γλαυκῶπιδα κάρην τοῦ βραβῶνος ποιούσαν μετὰ τοῦ πατρός της τὰς φιλοφρονήσεις τοῦ πύργου. —Ὁ Ζδίσλας ἐτακτοποιεῖ ἐν τῇ κεφαλῇ του,

ἢν θὰ ἐλαμνε κατὰ τὴν ἀναχώρησιν διήγησιν εἰς τοὺς ξενίσοντας αὐτοὺς, καὶ ἐφαντάζετο τὸν ἐνθουσιαστικὸν τῆς νέας κυρίας τοῦ πύργου καὶ τὴν συγκινητικὴν εὐλογίαν, ἢν θὰ τοῖς ἐδίδεν ὁ πατὴρ αὐτῆς τὴν ἐπαύριον κατὰ τὴν στιγμήν τῶν ἀποχαιρετισμῶν. Ταῦτα ὀνειροπολῶν εὐρέθη αἴφνης πρὸ τῆς οἰκίας, ἢς ἡ θεᾶ, ὡς καὶ πολυαριθμῶν ἀχυρώνων καὶ πολλῶν αυτοβολῶνων, ἠγγελλε τὸ ἄλθιον τοῦ ἰδιοκτῆτου. — Ὁ ταγματάρχης, ὅστις ἐπήγαγε βραδέως, δὲν τὸν εἶχε φθάσει ἀκόμη, ὅτε ὁ νέος ἀξιωματικὸς ἐπέστρεψε πρὸς αὐτόν. Ἐστάθησαν ἀπέναντι ἀλλήλων, καὶ τὰ βλέμματά των συνεννοήθησαν, καὶ τοὶ μὴ εἰπόντων λέξιν.

—Τὸ προαίσθημά σας ἐγένετο σωρὸν, εἶπε λυπηρᾶ τῇ φωνῇ ὁ νέος ἵππεύς· ὁ μεγιστάν εἶνε πολωνός, εἶνε πλούσιος, καὶ ἔχει κτίρια ἵνα θέσῃ ὀλόκληρον σύνταγμα, ἀλλ' εἶνε χαλυβδίνη καρδιά. Οἱ Πρωῖσοι τὸν ἐξεγερμάνισαν, δὲν εἶνε πλέον ἐκ τῶν ἡμετέρων. Μοὶ ἀπεποιήθη τὴν φιλοξενίαν, λέγων μοι ὅτι δὲν εἶχε θέσιν οὔτε δι' ἡμᾶς, οὔτε διὰ τοὺς ἵππους μας, καὶ μοὶ συνεβούλευσε νὰ ὑπάγω δύο λεύγας ἐντεῦθεν, ὅπου θὰ εὐρωμεν καλὸν πανδογεῖον. — Κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην ἡ βροντὴ, πρόδρομος τῆς θεᾶλλης, ἤρχισε νὰ βροντᾷ μακράν.

—Ἡ πανώλης νὰ πάρῃ τὸν βραβῶνα! ἀνέκραξε μετὰ μανίας ὁ πρεσβύτερος, ἡ κοῦκλα τρέφει τὸν στόμαχόν του μὲ φαγητὰ καὶ οἶνους ἐλεεκτούς, σωρεύει σωρούς χρυσοῦ δι' ὧν πληροῦσι προῖόντων οἱ καλοὶ χωρικοὶ τὰς ἀποθήκας του, καὶ ἐν τούτοις ἀπώθει μετ' ἀδιαφορίας ἀπὸ τῆς θύρας του τὸν πτωχὸν καὶ τὸν δυστυχῆ.

Λέγων τὰς λέξεις ταύτας, ἤρχισε ν' ἀναθεματίζει ὅλην τὴν φυλὴν τῶν ὑπερφιλύτων, ἐν ᾧ ὁ νεώτερος ἐκρούεν εἰς τὴν πύλην καλύβης, ἵνα ζητήσῃ τὴν φιλοξενίαν, διότι ἤρχιζε νὰ βρέχῃ καὶ οἱ ἵπποι δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ βραδίωσιν.

Γέροντες ἦλθεν εἰς τὸ κατώφλιον τῆς πύλης, καὶ βλέπων ὅτι ἦσαν ἐξορίστοι Πολωνοί. —Ἐλθετε, ἐλθετε, ἀνεφώνησε, ἀν καὶ ὁ κ. Βραβῶν μας ἀπηγόρευσε αὐστηρῶς νὰ δεχόμεθα τοὺς κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ταξιδεύοντας Πολωνοὺς, σὺς προσκαλῶ ἐγκαρδίως νὰ διέλθητε τὴν νύκτα παρ' ἐμοί· ἀλλὰ συγχωρήσατε πτωχὸν χωρικόν, ἐν μόνον ἔχω δωμάτιον, ὅπου θὰ ὑποχρεωθῆτε, κύριοι, νὰ κατακλιθῆτε ἐπὶ τῆς ψάθης ὡς οἱ ἐμοί. Θὰ θέσω τοὺς ἵππους σας ἐν τῷ ἀχυρῶνι καὶ θὰ ἔχητε γεωμῆλα ψημμένα καὶ γάλα διὰ δείπνον, ἔστω καὶ νὰ ἐπληρώνα πρόστιμον, διότι παρέβην τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου μας.

—Ὁ θεὸς δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ τοιαύ-

τὴν ἀνοσιότητα, ἀνέκραξεν ὁ Ζδίσλας. —Ἔσο ὁ ξενίζων μας ταύτην τὴν νύκτα, προσέθηκεν ὁ σύντροφός του, καὶ θὰ πληρώσωμεν εὐχαρίστως πᾶν ὅ,τι θελήσῃς νὰ μᾶς δώσῃς.

—Ἄς μὴ οὐκίωμεν περὶ τούτου, ὑπέλαθεν ὁ γέρον· δόξα τῷ θεῷ, ἔχω οἰκίαν καὶ τὰ πρὸς τὸ ζῆν, καὶ σεῖς εἰσθε τὴν πτωχοὶ ἐξορίστοι. Ἄν καὶ ὁ Πρωῖσος ἐκυρίευσεν ἡμᾶς, εἶμαι Πολωνός τῇ καρδίᾳ, καὶ θὰ συμπερισθῶ ὅλον τὸ ἔχειν μου μὲ καλοὺς συμπατριώτας μου.

Καὶ τῷ ὄντι εὐρον ἐν τῇ ταπεινῇ ἐκείνῃ καλύβῃ φιλοξενιαστὴν ὑποδογῆν· καὶ ὅτε ἤρξαντο νὰ δειπνώσι παρὰ τῇ ἐστία μετὰ τῶν τέκνων καὶ τῶν ἐγγόνων τοῦ γέροντος ὁ νέος ἀξιωματικὸς ἤρξατο τῆς διηγήσεως, ἢν εἶχε προστομαῖσαι στιγμὰς τινὰς πρότερον διὰ τὸν μεγιστάν. Μετ' ὀλίγον ὁ καλὸς ξενίζων ἀφινόμενος εἰς τὴν εὐθυμίαν διαθέσιν του, ἐπανεφέρην εἰς τοὺς συνδαιτυμόνας γλυκαῖαν οἰδιρότητα· αἱ λύπαι διεκόπησαν, καὶ ὁ νέος ἵππεύς ἐψάλλε τὰ ἐθνικὰ ἄσματα, ἄπερ τόσον ἠγάπα, καὶ ὡν τὸ θέλητρον κατώρθωσε μάλιστα νὰ οἰδιρόνη κατὰ διαλείμματα καὶ τὰ πρόσωπον τοῦ ταγματάρχου, ὅστις μ' ὅλα ταῦτα διέμεινε σιωπηλὸς καὶ σύννους.

(Μετάφρασις) ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΛΕΙΝΙΟΥ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἰσημιότης.—Κατὰ πρότερον ὁ τίτλος ὑψηλότητος ἐδίδοτο εἰς τοὺς ἐπισκόπους τὸν δέκατον τρίτον, δέκατον τέταρτον καὶ δέκατον ἑμπτὸν αἰῶνα, ἢτο τίτλος κοινὸς τῶν βασιλέων. Μόνον ἀπὸ Φραγκίσκου τοῦ Α'. οἱ βασιλεῖς τῆς Ἰαλλίας ἀφῆκαν αὐτόν, ὅπως λάβωσι τὸν τῆς μεγαλειότητος, ἀνήκοντα πρότερον εἰς μόνον τὸν αυτοκράτορα. Τὸ 1576 ὁ δήμαρχος καὶ αἱ δημοτικαὶ ἀρχαὶ τῆς Ῥομέλλης προσεφώνησαν διὰ τοῦ τίτλου ὑψηλότητος τὸν πρίγκηπα Κονδῆ, ὅτε ἐπέσθην εἰς τὴν πόλιν αὐτήν. Ἀπανεμήθη ἑσαυτῶς τὸ 1583 εἰς τὸν δούκα Ἀνζού, κληθέντα κυβερνήτην παρὰ τῶν πολιτειῶν τῆς Φλάνδρας. Ἀλλὰ μόνον κατὰ τὸν δέκατον ἑβδομὸν αἰῶνα ἡ ἐθιμοταξία τῆς αὐτῆς ἀπένευμεν ὀριστικῶς τὸν τίτλον ὑψηλότητος εἰς τοὺς ἐξ αἵματος πρίγκηπας. Ἡ χρονολογία 1628 ἀποδίδεται παρὰ τινων συγγραφέων εἰς τὸ γεγονός αὐτό· δύναται ὅμως ν' ἀναβιβασθῆ εἰς ἐποχὴν ἀρχαιοτέραν. Τὸ 1630 ὁ Γάστων τῆς Ἀυστρίας, ἀδελφὸς τοῦ Λουδοβίκου II', προσέθετο τὸ ἐπίθετον γαληνοτάτης εἰς τὸν τίτλον τῆς ὑψηλότητος. Τὸ 1631 ἠλλαξε τοῦτο διὰ τῆς βασιλικῆς ὑψηλότητος καὶ τὸ 1632 ὁ πρίγκηψ Κονδῆ ἔλαβε τὸν τίτλον γαλη-

νοτάτης ύψηλότητος. Κατόπιν ἐλήφθη ἀρχὴ ἡ ἀποδίδεται ὁ τίτλος βασιλικῆς ύψηλότητος εἰς τοὺς καταγομένους κατ' εὐθείαν ἐκ βασιλικοῦ αἵματος, καὶ ὁ τῆς γαλινοτάτης ύψηλότητος εἰς τοὺς πρίγκηπας τῶν πλαγίων βραχιόνων. Σήμερον ἀνεγνωρίσθη παρὰ τῶν δυνάμεων εἰς τὸν ἡγεμόνα τῆς Ῥωμανίας μόνον ὁ τίτλος γαλινοτάτης ύψηλότητος *d' altesse sérénissime*, ὅχι δὲ βασιλικῆς ύψηλότητος *d' altesse royal*.

Κοκὴ δοκιμὴ.—Ἡ σκιὰ παρίσταται ἐν Λονδίνοι· ἐν τῷ ἱστορικῷ Μουσείῳ τῆς κ. Γουσό. Ἄγγλος τις ὑπογοθρικός, Ὀθρεῦων σφοδρῶς συγκινηθεὶς, εἰσέρχεται εἰς τὴν λεγομένην Δίθουσαν τῆς Φρίκης. Ἐν αὐτῇ ἵσταται πρὸς τοὺς ἄλλους μία λαιμητόμος μεθ' ὧν αὐτῆς τῶν παρασημάτων, μηδ' αὐτῆς τῆς ἐπισημασμένης βαρσίας μαχαίρας ἐξερμημένης. Ἡ λαιμητόμος αὐτὴ κατὰ τὸν κατάλογον τοῦ μουσείου εἶναι αὐτὴ ἐκείνη, ἥτις ἀπεκεφάλισε Λουδοβίκον τὸν δέκατον ἕκτον. Ὁ περιέρχων Ἄγγλος πλησιάζει, ἀνέρχεται ἐπαλλήλως καὶ ἠσύχως τὰς βαθμίδας, ἵσταται ἐπὶ τοῦ ἐκβύματος καὶ παρατηρεῖ λεπτομερῶς τὸ ἀπαίσιον μηχανήμα. Τέλος δὲ, μὴ βλέπων ἐν τῇ αἰθούσῃ μηδένα, ὠρλοῖται ἐκ τῆς ἀπομονώσεως ταύτης, καὶ θέτει τὸ μὲν σῶμα ἐπὶ τοῦ κηλωνίου (*pascale*) τὴν δὲ κεφαλὴν ἐν τῇ τομῇ τοῦ λαιμοῦ, θέλων ἵνα ἴδῃ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ πλανωμένην ὑπὲρ τὴν κλίσην, ὅπου καταπίπτουσιν αἱ κεφαλαὶ τῶν καταδικῶν.

... Αἰφνης, ὦ φρίκη! κλονισθέντος τοῦ μηχανισμοῦ, ἐξέρχεται ἐλατήριον τι, καὶ κράξ! ἴδου ὁ ἐραστὴς τῶν σφοδρῶν συγκινησέων συλλαμβάνεται καὶ συσφίγγεται περὶ τὸν τράχηλον οὕτως, ὥστε δὲν δύναται μήτε νῆ κινηθῆ μήτε νὰ ἀναπνεύσῃ ἐλευθέρως.

Μάτην πειράται νὰ ἀπαλλάξῃ τὸν τράχηλον αὐτοῦ τοῦ συσφίγγοντος αὐτὸν φοβεροῦ κρίκου. Ἄλλως ἢ ἐλαχίστη προσπάθεια δύναται νὰ ἐπενέγκῃ τὴν πτώσιν τῆς μαχαίρας, ἥτις κλωρεῖται φοβερὰ καὶ ἐτοιμόδροπος ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ.

Μάτην πειράται νὰ κραυγᾷ. Ἐπειδὴ ὁ τὸν τράχηλον συσφίγγων ἐφιάλτης πνίγει τὴν φωνὴν αὐτοῦ ἐν τῷ λάρυγγι. Ἄλλως τε ἡ αἰθούσα εἶναι κενή, καὶ οὐδεὶς θόρυβος ἀγγέλλει αὐτῷ τὴν παρουσίαν ἀνθρώπου τινος ἢ φύλακος. Δὲν δύναται ἄρα νὰ πράξῃ ἄλλο τι ἢ νὰ ἀναμένῃ ἐκεῖ ἠσύχως συνιστῶν ἑαυτὸν εἰς τὸν ἀγαθὸν αὐτοῦ ἄγγελον. Ἀνέμενε λοιπὸν, ἐπὶ πόσα λεπτά; ἐπὶ πόσους αἰῶνας; Τίς οἶδε;

Ἄλλ' ἢ κατὰστασις αὐτοῦ μετ' ὀλίγον δεινοῦται ἐτι μᾶλλον. Τὸ ψῆχος, ὅπερ κατέλαβεν ἤδη τὰ ἄκρα αὐτοῦ ἐπιφέρει μετ' ὀλίγον ἐπὶ τῆς βλεννο-

μεμβράνης τῶν τῆς ρινὸς κοιλοτήτων γαυγαλισμὸν, πρόδρομον τοῦ κατάρροισμοῦ. Ἐὰν πταρυσθῇ τετέλεσται... ἢ μάχαιρα καταπίπτει...

Εὐτυχῶς κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, εἰσελθὼν εἰς τὸν φυλάκιον, ἀπῆλλαξεν αὐτὸν τῆς δεινῆς ἐκείνης φύσεως.

Ζηλοτομία.—Ἰνδὸς ἡγεμονόπαις, λατρεύων νεάνιδά τινα εὐγενῆ ἐκ τῶν Ἰμαλαίων ὄρεων, ἠναγκάσθη νὰ ἀναβάλῃ τὸν μετ' αὐτῆς γάμον ἐπὶ δέκα ὀλόκληρα ἔτη, ἀναμένων τὸ τέλος πολέμου, καθ' ὃν ἔσωσε τὴν πατρίδα τοῦ διὰ μεγάλων ἀνδραγαθημάτων, ἀτιμῆ ἐπραξεν ἀγόμενος ὑπὸ διπλοῦ ἔρωτος τοῦ πρὸς τὴν πατρίδα καὶ πρὸς τὴν μνηστῆν.

Κατὰ τὴν νόστα τῶν γάμων ὁ ἀτυχῆς ἡγεμονόπαις ἀποθνήσκει ἀπόπληκτος. Ἄφ' οὗ δὲ διέμενον ἐπὶ ἔν ἔτος ἐν τῷ καθαρτηρίῳ, ὅπου ὑπέστη μεγάλους βασάνους, ἀνίπτεται τέλος πρὸς τὴν πύλην τοῦ παραδείσου, ὅπου ἀναμένει αὐτὸν ἡ αἰώνια εὐδαιμονία.

— Δύναμαι νὰ ἐπιστρέψω τοὺς λάγιστον μίαν ὥραν ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπως ἴδω ἐκείνην, ἣν ἠγάπων ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἐν τῷ βίῳ; κραυγάζει ὁ Ἰνδὸς πρίγκηψ πρὸς τὸν ἄγγελον φύλακα τοῦ παραδείσου.

— Ναί, δύνασαι, πιστέ. Ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν τῆς μίας ὥρας, ἦν ζητεῖς, ὅπως ἴδῃς τὴν μνηστῆν σου, δὲν σοι ἐπιτρέπεται νὰ ἐπανεέλθῃς εἰς τὸν παράδεισον· ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὸ καθαρτήριο, ἐξ οὗ ἤδη ἐξῆλθες, καὶ ἐν ᾧ θὰ μένης βασανιζόμενος φοβερῶς ἐπὶ δέκα χιλιάδας ἐτῶν τὰς βασάνους, ἐξ ὧν συσπῶνται ἐτι τὰ μέλη σου.

— Ἔστι, ἀποκρίνεται ὁ Ἰνδὸς πρίγκηψ. Ἀδιάρροδόν μοι εἶναι νὰ ὑποστῶ ἐπὶ δέκα χιλιάδας ἐτῶν τὰς φρικωδέστατας βασάνους. Ἄρκει μόνον νὰ δυνηθῶ νὰ ἴδω ἐπὶ μίαν ὥραν καὶ ἐναυγαλισθῶ τὴν μνηστῆν μου.

— Γεννηθῆτω τὸ θέλημά σου, λέγει ὁ ἄγγελος.

Καὶ ὁ Ἰνδὸς πρίγκηψ, οὐδόλως ἀμφοβάλλων, καταβαίνει ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ζητεῖ ἐρωτομανῶς ἐν τοῖς βαθυσκαίσις ἄλσεσι τοῦ Κασμίρ τὸν περιληφένον τόπον, ὅπου ἠσπάζετο καθ' ἑκάστην ἑσπέραν τὴν μνηστῆν του, πρὶν ἀποθάνῃ.

Ἡ νεάνις ἦτο ἐκεῖ. Ἀλλὰ σὺ! περιπεπλεγμένη εἰς τὰς ἀγκάλας ἄλλου ἐραστοῦ, πρὸν ὃν ὤμιλε διὰ τῆς μελωδικῆς αὐτῆς φωνῆς αἰωνίαν πίστιν καὶ ἀγάπην!

Ἐπανῆλθεν εἰς τὸ καθαρτήριο. Ἄλλ' ἐκεῖ ὁ αὐτὸς ἄγγελος ἵστατο ἀναμένων αὐτόν.

— Ἀνάστη κατ' εὐθείαν εἰς τὸν παράδεισον, λέγει πρὸς αὐτόν ὁ ἄγγελος. Ἐπειδὴ ὁ, τι εἶδες πρὸ ὀλίγου εἶναι φρικωδέστερον διὰ σὲ τῶν δέκα

χιλιάδων ἐτῶν βασάνων, φλογῶν καὶ στρεβλώσεων τῆς κολάσεως.

Ὁ μητροκόκος πρὸ τῆς λαιμητόμου.—Τῇ 16 Αὐγούστου παρέστη ἐν Βαρδιγαλλοῖς ἐμπροσθεν τῆς λαιμητόμου ὁ λεγόμενος Φραδὼν, κηπουρὸς ἐκ τῆς κώμης Κατντοῦ, καὶ ἤμισε γυμνόπους καὶ τὴν κεφαλὴν κεκαλυμμένος διὰ μελαίνης σκέπης τὴν ἀπόφασιν τοῦ κακούργου δικαίου, καταδικάζουσιν αὐτοῦ θάνατον φονεύσαντος ἐκουσίως καὶ ἐκ προμελέτης τὴν σύζυγον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ.

Πρὸς ἀκριβῆ γινώσιν τῶν καθ' ἕκαστα τοῦ διπλοῦ τούτου κακούργηματος, ἀρκεῖ ἵν' ἀναγνῶ τις τοὺς πικροὺς λόγους, οἷς ἡ ἀτυχῆς μήτηρ, ἀπλῆ χωρικῆ, ἥς ἡ εὐγλωττία εἶναι φυσικῆ, ἀπέτεινε πρὸς τὸν ἄθλιον, ὃν οἱ ἀνακριταὶ ἤγαγον εὐθὺς μετὰ τὸ κακούργημα ἐνώπιον αὐτῆς, κειμένης πεπληγμένης ἐπὶ τῆς κλίνης, ἐφ' ἧς ἐγέννησε πρὸ τριάκοντα ἐτῶν τὸ θηρίον τοῦτο.

«Ἴδου λοιπὸν σὺ φονεὺς τῆς γυναικὸς καὶ τῆς μητρὸς σου. Θεώρησον τὸ ἔργον σου!»

«Ἡ μὲν γυνὴ σου ἀπέθανεν, ἡ δὲ μήτηρ σου κεῖται ἐπὶ τῆς κλίνης, ἐφ' ἧς ἐγεννήθης, καὶ ἐξ ἧς οὐδέποτε θὰ ἐγενθῆ. Τί διενοοῖσθαι νὰ κατορθώσῃς τοῦτο πράττων ἐν τῇ ἀθλίᾳ σου κεφαλῇ; Τί ἠθέλες καὶ τί ἐπραξας, σὺ, ὅστις ἠδύνασο νὰ ἦσαι εὐτυχέστατος; Ἡ γυνὴ σου ἦτο καλὴ, ἐνάρετος καὶ φιλόπονος. Ἀθλία Γουστίνη! Τὴν ἐφόνευσες λοιπὸν, κακούργε!»

«Καὶ ἡ ἀθλία σου μήτηρ! Δὲν πταίεις σὺ, ἐὰν μὴ ἀπέθανεν εἰσέτι. Καὶ ὅπως ποῖα μήτηρ ἐγένετο φιλοστοργιωτέρα ἐμοῦ; Μὴ δὲν ἐπραξα τὰ πάντα ὑπὲρ σοῦ, τοῦ μονογενεοῦς υἱοῦ μου;»

«Ὅτε ἐπανῆλθες τὸ πρῶτον ἐκ τῆς φυλακῆς, ἠλπίζον ὅτι διωρηθῆσε· σοὶ ἠνοιξα τὰς ἀγκάλας μου· σὺ δὲ με ἀπέβαλες, ἀποκαλῶν με «κακούργον.» Ἡ γυνὴ σου καὶ ἐγὼ ἀπεγόμεθα τῶν πάντων ὅπως σε καταστύσωμεν εὐτυχέστερον. Εἴπεις ὅτι ἡ ταλαίπωρος γυνὴ δὲν ἠθέλε νὰ συγκοιμηθῆ μετὰ σοῦ· ἀλλ' ὅμως οὐδέποτε αὐτὴ σοὶ ἠπειθήσεν. Ἀλλὰ σὺ ἔχαιρες βλέπων αὐτὴν βασανιζομένην, καὶ ἐξέβαλλες αὐτὴν συνεχῶς τῆς κλίνης!»

«Ἄ! ποσάκις ἐξεφόβησας ἡμᾶς! Ποσάκις ἠπειλήσας νὰ μᾶς φονεύσῃς! Τὸ κακὸν σου πρόσωπον ἐνεποιεῖ ἡμῖν πάντοτε τρόμον. ἠθέλες νὰ κατασχεθῆς κύριος τῶν πάντων πρὸ τοῦ θανάτου ἡμῶν. Ἄλλ' ἄθλιε, πρὸς τί ἐποθύμεις ν' ἀπολαύσῃς προῶρις τῶν μικρῶν ἡμῶν ὑπαρχόντων; Μὴ δὲν ἐπειράθημεν νὰ σὲ ἀρήσωμεν αὐτεξούσιον ἐπὶ τινὰ χρόνον; Ἀλλὰ σὺ ἐθανεῖζοσο πανταχόθεν, δὲν εἰργάζεσο τὴν γῆν, καὶ

διετέλεις πάντοτε μεθυσκόμενος».

«Τί δὲν ἐπραξας ὅπως μὲ λυπήσης» γνωρίζων ὅτι ὑπερηγάπων τὸν μικρὸν σου υἱὸν μοι ἀφείλες αὐτόν. Λέγεις ὅτι ἀγαπᾶς αὐτόν. Ἴδὲ, ἰδὲ αὐτὸν κλαίοντα τὴν μητέρα, ἣν ὑπερηγάπα καὶ ἥτις ἦτο μόνη αὐτῷ παρηγορία. Αὐτὸς ἠσπάσθη αὐτὴν τοῦλάχιστον δολοφονηθεῖσαν ὑπὸ σοῦ!»

«Δύστηνος γυνὴ! Ἀπεστερεῖτο τῶν πάντων, ὅπως οἰκονομήσῃ τὰ χρήματα δι' ὧν σοι ἠγόρασε ἐν τυφεκίον. Ἵπερπεθόμενος, ἔλεγες, νὰ ἔχῃς ἐν ὄπλον. Καὶ ἐφόνευσας αὐτὴν ἀσυνείδητα, διὰ τοῦ τυφεκίου, τὸ ὁποῖον ἐκείνη σοι ἔδωκεν!»

«Ἄλλ' εἰπέ! Μὴ δὲν λέγω τὴν ἀλήθειαν;»

«Ἐν ἡ ταλαίπωρος γυνὴ, ἥτις κεῖται ἤδη νεκρὰ εἰς τὴν παρακειμένην αἴθουσαν, ἠδύνατο νὰ ἐγερθῆ, θά σοι ὠμίλει ὡς ἐγὼ τώρα!»

«Εἶσαι ὁ χειρίστος τῶν ἀνθρωποκτόνων καὶ ὁ ὠμότατος τῶν κακούργων. Διότι εὐκόλως ἠδυνάμεθα νὰ φυλαχθῶμεν πάντα κακοῦργον ἐνεδρεύοντα ἡμᾶς καθ' ὁδόν, φεύγουσαι πρὸς τὴν θεάν αὐτοῦ».

Σὲ ἀποκρούτω. Ἐξέλθε. Δύνασαι νὰ εἶπῃς «χαῖρε» εἰς τὴν πατρίδα σου, ἣν ἠτίμασας καὶ ἣν οὐδέποτε θὰ ἐπανιδῆς. Εἶσαι τέκνον τοῦ Σατανᾶ καὶ θὰ τιμωρηθῆς ὡς κακοῦργος.»

«Ἡ λαίμητόμος σε περιμένει!...»

Ὁ Ἰωάννης Φραδὼν ἦτο τὸ φόβητρον τῆς χώρας. Πάντες ἐφοβοῦντο τὴν ὑποκρισίαν αὐτοῦ καὶ ὠμότητα.

Ἦδη, δεκαεξέτις ἔτων ὧν τὸ θηρίον τοῦτο ἠπέλησε νὰ πυροβολήσῃ τὴν μητέρα αὐτοῦ τὴν βολήν, ἣν ἐπυροβόλησε μετὰ δεκαπέντε ἔτη. Δι' ὅλου τοῦ βίου κατείχετο ὑπὸ μιᾶς καὶ μόνης

ιδέας τῆς ἐκταλέσεως τοῦ κακούργηματος, ὅπερ ἠγαγεν αὐτόν ἀθλίως εἰς τὴν λαίμητόμον.

Τῆ 9ῃ μαρτίου τοῦ 1875 ἔτους ὁ ἀπάνθρωπος οὗτος σύζυγος καὶ υἱὸς ἐξετέλεσε τέλος τὸ δεινὸν βούλευμα. Ἐν ᾧ ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἦτο ἐν τῷ ἀγρῷ ἐργαζομένη μετὰ τῆς μητρὸς καὶ τῆς μάμμης, ἐπυροβόλησεν αὐτὴν ἐκ τοῦ πλησίον μίαν βολήν δικρότου πιστολίου, διὰ δὲ δευτέρως κατέβαλεν ἡμιθανῆ τὴν μητέρα, πληγωθεῖσαν κατὰ τὸ στήθος, καὶ ἀποθιώσασαν μετὰ τρεῖς ἡμέρας. Ἔργον τοῦ δαιμόνου ἦτο ἡ τιμωρία τοιοῦτου τέρατος.

Ἀμερικανικὴ δημοσιογραφία. — Κατὰ τὸν τελευταῖον ἐμφύλιον ἀμερικανικὸν πόλεμον ἡ ἀμερικανικὴ ἐφημερίς ὁ Κήρυξ τῆς Νέας Ὠρκῆς διωργάνισεν εὐθὺς γραφεῖον πληροφοριῶν, οὗτινος ἡ κατάστασις ἀπῆλθε τὴν δαπάνην καὶ δύο ἡμίσεως ἐκατομμυρίων φράγκων. Τὸ γραφεῖον τοῦτο ὤφειλε νὰ καταγίνηται μόνον περὶ πάντα τῶν ἀφορῶντα τὸν πόλεμον.

Εἰργάσθη δὲ τοιοῦτοτρόπως, ὥστε κατώρθωσε νὰ πληροφορηθῆται περὶ πάντος ταχύτερον καὶ ἀσφαλέστερον καὶ αὐτοῦ τοῦ ὑπουργείου, εἰς ᾧ πολλάκις μεταβίβασεν εἰδήσεις, ἃς ἡ κυβέρνησις θὰ ἠγνώσει ἐπὶ πολλάς ἡμέρας. Οὕτω λ. γ. μετὰ τὴν μάχην τοῦ Βούλλις-Ροῦν, ἥτις, ὡς γνωστὸν δὲν ἀπέβη ὑπὲρ τῶν βορείων, ἡ κυβέρνησις, μὴ τολμῶσα νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἥτταν τοῦ στρατοῦ αὐτῆς, διέδιδεν εἰς τὸ κοινὸν εἰδήσεις συγκεχυμένας καὶ ἀορίστους, ὅτε ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ἐφημερίς ἐδημοσίευσεν ἀπρόοπτος καὶ ἀκοιθῶς τὰ ἀποτελέσματα τῆς μάχης, δίδουσα ταύτοχρόνως τὰ ὀνόματα τῶν πληγωμένων καὶ τεθνεώτων.

Τὸ πρᾶγμα ἐφάνη οὕτω παράδοξον ὥστε πολλοὶ κατηγόρησαν τοῦ διευθυντοῦ Γέρδωνος Βρουνὲν προδοσίαν.

Τὸ ὑπουργεῖον κατατάραχθη, ἐπαχέρισεν ἐρένας, καὶ ὅτε ὁ ἐφημεριδογράφος ἀπέδειξε τίνι τρόπῳ ἐπληροφορεῖτο τὰ συμβαίνοντα, καὶ ἔλαγγε τὴν ἀλήθειαν τῶν εἰδήσεων. ἐνὶ λόγῳ ἐξέθηκε τὸν ὄργανισμὸν τοῦ γραφείου του, ὁ ὑπουργὸς τοῦ πολέμου οὐ μόνον δὲν ἐτιμώρησεν, ἀλλὰ καὶ ἐπήνεσεν αὐτόν δημοσίᾳ ὅτι κατώρθωσε νὰ δημιουργήσῃ σύστημα ἐντελέστερον καὶ ταχύτερον πληροφοριῶν τοῦ ἐν χρήσει παρὰ τῆ κυβερνήσει. Τοῦτο καὶ μόνον ἐδιπλασίασε τὸν ἤδη μέγιστον ἀριθμὸν τῶν συνδρομητῶν τοῦ Κήρυκος τῆς Νέας Ὠρκῆς.

Τίς δὲ δὲν ἐνθυμεῖται τὸ περίεργον ἀνέκδοτον τοῦ ἀνταποκριτοῦ ἐκείνου τῆς αὐτῆς ἐφημερίδος, ὅστις παρουσιάσθη εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ τηλεγράφου ἐν Βερολίνῳ τῆ ἐπαύριον τῆς περὶ τὴν Σαδόβαν μάχης, ὅπως μεταβιβάσῃ εἰς τὴν ἐφημερίδα του εἰς Νέαν Ὠρκῆν τὸν λόγον τοῦ βασιλέως τῆς Πρωσσίας ἐν τῷ Ράιχσταδ.

—Εἰς Νέαν Ὠρκῆν; Ὁλόκληρον τὸν λόγον τοῦ βασιλέως; ἀνακράζει ὁ Γερμανὸς ὑπάλληλος τοῦ τηλεγράφου τοῦ Βερολίνου. Ἠξεύρετε τί ζητεῖτε; Ἠξεύρετε πόσα πρέπει νὰ πληρώσῃτε δι' ἓνα τοιοῦτον τηλεγράφων;

—Ἀδιάφορον, ἀποκρίνεται. ὁ ἀμερικανὸς ἀνταποκριτὴς τοῦ Κήρυκος. Τηλεγράφησον ὅ,τι σοὶ λέγω.

Καὶ ταῦτα λέγων κατέθηκεν ἐπὶ τοῦ τηλεγράφου τὸ ποσὸν 30000 φρ.

Ὁ τηλεγράφος ἀπῆλθε τὴν δαπάνην 36000 φράγκων! Ποσὸν μηδαμινόν, ὡς βλέπετε.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΧΕΝΙΕΡΟΣ

ἐκ τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ γλυκυτάτου τῶν γάλλων μυθιστοριογράφου Ἰωσήφ Μερῦ

Τιμᾶται ὀρ. 5.

Εἰς τοὺς ΠΡΟΠΛΗΡΟΝΟΝΤΑΣ ἔτησίαν ἢ τοῦλάχιστον ἑξαμηνιαίαν
συνδρομὴν τοῦ νέου περιοδικοῦ

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

τὸ ὠραῖον τοῦτο μυθιστόρημα δίδεται

ΔΩΡΕΑΝ